

BLANKA
LIPÍŇSKA

ĎALŠÍCH
365
DNÍ

IKAR

BLANKA LIPÍŇSKA

ĎALŠÍCH
365
DNÍ

Preložil Ladislav Holíš

IKAR

Blanka Lipińska
KOLEJNE 365 DNI

Copyright © Blanka Lipińska
Cover image by shutterstock and shiryutattoo
Translation © 2022 by Ladislav Holiš
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z poľského originálu *Kolejne 365 dni*
(Agora, Poland 2019) preložil Ladislav Holiš.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2022
ako svoju 1 923. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o, Bratislava.

ISBN 978-80-551-8459-3

Rakovina krčka maternice nebolí, ale ZABÍJA!
Chod' na cytologické vyšetrenie, aby si mohla
ďalej žiť a užívať si sex!

1. KAPITOLA



Uháňala som popri pláži v kabriolette s horúcim vetrom vo vlasoch. Z reproduktorov spievala Ariana Grande pieseň *Break Free* a hovorila mi priamo zo srdca. *If you want it, take it.* Súhlasila som s každým slovom.

Mala som narodeniny. Prinajmenšom teoreticky som sa stávala o rok staršou. Mala som mať depku, ale pravdupovediac som sa ešte nikdy necítila taká plná energie. Nadšene som zvýšila hlasitosť.

Na svetelnej križovatke sa spustil refrén. Okolo mňa explodovali basy a ja som sa vo vytržení pridala k speváčke:

„This is... the part... when I say I don't want ya... I'm stronger than I've been before,“ hulákala som a rozhádzovala rukami. Mladý chalan, ktorý zastal vedľa, sa na mňa zvodne usmial a pobavený mojím výstupom bubnoval o volant do rytmu piesne. Okrem hudby a výstredného správania ho určite zaujal aj môj outfit. Veľa som toho na sebe nemala.

Čierne bikiny dokonale ladili s fialovým Plymothom Prowlerom. K môjmu peknučkému originálnemu autíčku sa hodilo čokoľvek. Bolo skrátka super. Dostala som ho ako darček. Vedela som, že môj chlap ešte čosi chystá, ale tvárila som sa, že o ničom neviem.

Všetko sa začalo pred mesiacom. Každý deň ma pri príležitosti narodenín čakalo nové prekvapenie. Tridsať rokov, tridsať darčiekov – tak uvažoval on. Medzičasom naskočila zelená. Prevrátila som oči a vyrazila.

Zaparkovala som, schytila tašku a zamierila na pláž. Bolo horúco, vrchol leta a ja som si chcela overiť, ako dlho vydržím na slnku. Cez slamku som sŕkala chladený čaj. Cestou k vode som sa zabárala do rozhorúčeného piesku.

„Všetko najlepšie, starena!“ zvolal ktosi.

Otočila som sa a do tváre mi vyšplechol gejzír moëtu rosé.

„Preskočilo ti?“ zvyškla som so smiechom a uhýbala sa. Samozrejme, márne. Neúprosne ma kropil ako hasičskou hadicou. Len čo fľašu vyprázdnil, vrhol sa na mňa a zvalil ma do piesku.

„Všetko najlepšie,“ zašepkal. „Milujem ťa.“

Hneď nato mi pomaly vsunul jazyk do úst a predviedol ním svoj osvedčený tanec. Zavzdychala som, ovinula mu ruky okolo krku a rozťahla nohy. Zavlnil bokmi a uvelebil sa na mne.

Chytil mi ruky a vtisol ich do mäkkého piesku. Potom sa nadvihol a s úsmevom si ma premeriaval.

„Niečo pre teba mám.“ Vstal a potiahol ma so sebou.

„Jéj!“ zvolala som posmešne a znova prevrátila oči za tmavými okuliarmi. Zložil mi ich a zväžnel.

„Chcel by som...“ začal. Pobavene som ho sledovala. Nadýchol sa, kľakol si a vystrel ku mne ruku so škatuľkou. „Vezmeš si ma?“ usmial sa a odhalil biele zuby. „Rád by som povedal niečo múdre, romantické... alebo aspoň niečo, čo by ťa presvedčilo.“

Nadýchla som sa, on ma však gestom umlčal.

„Skôr než niečo povieš, nezabúdaj, že od zasnub k svadbe je ešte dlhá cesta a ani manželstvo nemusí trvať nave-

ky.“ Zľahka ma štuchol škatuľkou do brucha. „Naozaj ťa do ničoho nenútím. Povieš mi áno, len keď budeš chcieť.“

Na chvíľu stíchol a čakal, ako zareagujem. Keď som mlčala, pokrútil hlavou a pokračoval: „Ak odmietneš, pošlem na teba Ameliu a tá si ťa podá.“

Zmocnil sa ma nepokoj, napätie a zároveň nevýslovné šťastie.

Keby mi na Silvestra niekto povedal, že tu raz budem takto stáť, poklepala by som si po čele. A keby mi v čase únosu do Taorminy niekto tvrdil, že o rok skončím na Tenerife s potetovaným chlapcom pri nohách, vysmiala by som sa mu do tváre. Je zvláštne, aký je osud vrtkavý a ako čas dokáže hojiť rany. Spomienky na udalosti spreď ôsmich mesiacov ma ešte vždy máтали, ale vďakabohu, alebo skôr vďaka doktorovi Mendozovi a skvelému partnerovi, som už spávala lepšie.

2. KAPITOLA



Po udalostiach v rezidencii Fernanda Matosa som sa prebudila v nemocnici. Z tela mi trčali samé hadičky a pri posteli ticho šumeli a pípali prístroje. Chcela som prehltnúť, ale aj v hrdle som mala akúsi trubicu. Bála som sa, že sa povraciam. Zahmlilo sa mi pred očami, blížil sa panický záchvat. Jeden z monitorov sa nepríjemne rozpišťal. Do izby sa ako veľká voda vrútil Massimo. Sadol si ku mne a chytil ma za ruku.

„Láska!“ V očiach sa mu zaleskli slzy. „Chvalabohu.“

Vyzeral strhane. Akoby schudol o polovicu. Zhlboka sa nadýchol a pohladil ma po líci. Pri pohľade naňho som celkom zabudla na nepríjemnú hadicu v hrdle. Rozplakala som sa. Havran mi utieral slzy a bozkával ruku. Do izby vošli zdravotné sestry a utíšili neznesiteľné pípanie.

Po nich sa vo dverách zjavili lekári.

„Pán Torricelli, tu nesmiete byť. O vašu manželku sa postaráme,“ vyhlásil postarší muž v bielom plášti, a keď don nereagoval, zopakoval to hlasnejšie.

Massimo vstal a odrazu sa týčil nad lekárom ako obor. S chladným výrazom precedil cez zuby:

„Moja žena prvý raz po dvoch týždňoch otvorila oči. Ak si myslíte, že odídem, ste na omyle,“ zavrčal po anglicky a lekár len mávol rukou.

Keď mi vyťahovali z hrdla hadicu ako od vysávača, ozaj by bolo vhodnejšie, keby to Massimo nevidel. Čo už. O nedlho sa do izby nahrnuli najrozličnejší špecialisti. Absolvovala som viaceré vyšetrenia, ktoré nemali konca-kraja.

Massimo bol celý čas pri mne, dokonca ma stále držal za ruku. Nie vždy mi to bolo príjemné, ale ani ja som ho nedokázala presvedčiť, aby sa aspoň trochu pomkol a spravil miesto lekárom. Potom sa tortúra skončila. Stále sa mi ťažko rozprávalo, ale chcela som sa dozvedieť, čo sa vlastne stalo. Pokúsila som sa na to opýtať, no iba som zachrčala.

„Nerozprávaj,“ zašepkal Havran a znova mi pritisol zvodné pery na dlaň. „Prv než sa začneš pýtať a vyzvedať...“ vzdychol a nervózne zažmurkal, akoby zadržoval slzy. „Zachránila si ma, Laura,“ vyjachtal. Zaliala ma vlna horúčavy. „Presne ako v mojich vidinách, zachránila si ma, láska.“

Zabodol mi pohľad do dlane. Nechápala som, o čom hovorí.

„No...“

Slová mu uviazli v hrdle.

Vtedy mi svitlo. Havran sa ma chabo pokúsil zadržať, ale akoby nemal sily so mnou bojovať. Roztrasenými rukami som odhrnula prikrývku.

„Luca,“ hlesla som pri pohľade na svoje obviazané telo. „Kde je náš syn?“

Sotva ma bolo počuť, bolelo ma každé slovo. Chcela som vstať, rozkričať sa a zalomcovať ním, aby mi povedal pravdu.

Naklonil sa, opatrne chytil prikrývku a zakryl mi doráňané telo. V očiach mal mŕtvoly výraz. Pri pohľade naň ma okrem strachu premkol aj smútok.

„Nežije.“ Vstal, zhlboka sa nadýchol a otočil sa k oknu. „Guľka ťa zasiahla príliš blízko... Bol ešte maličký... Nemal šancu.“ Zlomil sa mu hlas. Nedokázala som to pocho-

piť. Dodnes nedokážem svoj stav opísať. Akoby mi niekto vytrhol srdce. Pre potoky slz som nedokázala poriadne dýchať. Zavrela som oči a usilovala sa prehltnúť horkú žlč, ktorá mi vystúpila do hrdla. Moje dieťa, moje šťastie, o ktoré som sa mala deliť s milovaným mužom, je preč. Zrútil sa mi svet.

Massimo chvíľu nehybne stál, potom si pretrel oči a obrátil sa ku mne.

„Ale ty žiješ,“ pokúsil sa o chabý úsmev. „Pospí si, lekári vravia, že teraz musíš veľa odpočívať.“ Pohladil ma po vlasoch a utrel mi mokré líca. „Ešte budeme mať kopolu detí, sľubujem.“

Po jeho slovách som sa rozplakala ešte srdcervúcejšie.

Rezignovane stál a plytko dýchal. Miestnosť naplnila bezmocnosť. Massimo zaťal päste a bez slova vyšiel na chodbu. Po chvíli sa vrátil s lekárom.

„Pani Torricelliová, dám vám prostriedok na upokojenie.“

Nedokázala som zo seba vysúkať ani slovo, preto som len pokrútila hlavou.

„Ale áno. Je dobre, že ste sa prebrali, no nadnes stačilo, musíte odpočívať.“ Nevraživo fľochol na Havrana.

Do kanyly napojil striekačku a za okamih mi oťaželo telo.

„Zostanem pri tebe.“ Massimo si sadol k posteli a chytil ma za ruku. Upadala som do spánku. „Sľubujem, že keď sa zobudíš, budem tu.“ Neklamal. Bol tu vždy, keď som zaspávala, aj keď som sa zobúdza. Nepohol sa odo mňa ani na krok. Čítal mi, nosil filmy, česal ma, umýval. S nevôľou som zistila, že poslednú činnosť vykonával aj vtedy, keď som spala – sestričky sa ma nesmeli ani dotknúť. Zaujímalo by ma, ako prežil operáciu, keďže všetci lekári boli muži.

Z jeho úsečných odpovedí som vyrozumela, že ma postrelili do obličky. Už sa nedala zachrániť. Našťastie,

človek ich má dve a život s jednou nie je žiadna tragédia (samozrejme, za predpokladu, že je zdravá). Počas operácie mi začalo haprovať srdce, čo ma vôbec neprekvapilo. Šokovalo ma však, že sa ho lekárom podarilo napraviť. Tam niečo prečistili, tam čosi zašili, inde voľačo odstránili a vraj by malo fungovať. Doktor, ktorý vykonával zákrok, mi urobil hodinovú prednášku na tablete a poukazoval všetky obrázky a schémy. Bohužiaľ, moja angličtina nedosahovala takú úroveň, aby som pochopila všetko. No v tomto duševnom rozpoložení mi to bolo aj tak jedno. Hlavne, že som mala ísť čoskoro domov. Zo dňa na deň som sa cítila lepšie a postupne naberala silu... Fyzickú, psychicky som to stále nezvládala. Slovu dieťa sme sa vyhýbali, ako to len šlo. Meno Luca náhle prestalo jestvovať. Stačila letmá zmienka o deťoch, hoci len v televízii či na internete, a zaliali ma slzy.

S Massimom sme sa o všetkom zhovárali. Bol ku mne nesmierne otvorený. Mlčal iba o Silvestri. Čoraz väčšmi ma to iritovalo. Dva dni pred odchodom z nemocnice mi už praskli nervy.

Havran práve položil predo mňa tácku s jedlom a vyhrnul si rukávy.

„Nezjem ani kúsok,“ zahundrala som a prekrížila si ruky cez prsia. „Skôr či neskôr sa o tom musíme porozprávať. Už sa nemôžeš vyhovárať na môj zdravotný stav, som zdravá ako ryba.“ Teatrálne som prevrátila oči. „Massimo, nevymýšľaj už, mám právo vedieť, čo sa u Matosa stalo.“

Don podráždene pustil lyžicu na tanier, zhlboka sa nadýchol a vstal.

„Stále si rovnako tvrdohlavá.“ Hnevľivo si ma premeral. „Ježiši, Laura.“ Zakryl si tvár a mierne sa zaklonil. „Tak dobre. Čo si pamätáš ako posledné?“ spýtal sa rezignovane.

Prehrabávala som sa v spomienkach, a keď sa mi pred očami zjavil Nacho, na okamih mi zamrelo srdce. Nahlas som preglgla a pomaly vypustila vzduch z pľúc.

„Pamätám si, ako ma ten hajzel Flavio mlátil.“

Massimo zaškrípал zubami.

„Potom si prišiel ty.“

Zavrela som oči v nádeji, že si vybavím viac.

„Nastala trma-vrma. Potom ostatní odišli. Zostali sme sami.“

Zasekla som sa, nevedela som, čo nasledovalo.

„Šla som k tebe... Spomínam si, že ma veľmi bolela hlava... A to je všetko.“

Rozpačito som pokrčila plecami a pozrela naňho.

Vrelo to v ňom. Spomienky na osudný deň v ňom zrejme vyvolávali pocit viny, s ktorým si nevedel rady. Prechádzal sa po miestnosti so zaťatými päšťami, hrud' sa mu vzdúvala ako rozbúrené more.

„Flavio... zastrelil Fernanda a potom vypálil po Marcelovi.“

Takmer som skolabovala.

„Netrafil,“ dodal a mne spadol kameň zo srdca. Keď sa na mňa Massimo prekvapene pozrel, zatvárila som sa, že ma zabolelo v hrudi. Naznačila som mu, aby pokračoval.

„Ten vyholený trtko ho zastrelil. Aspoň si to myslel, keď sa zakrvavený Flavio zvalil na stôl.“

Znova sa odmlčal. Hánky mu zbeleli.

„Strácala si vedomie. Chcel som ťa nadvihnúť a vtedy vystrelil druhýkrát.“

Vypleštila som oči. V hrdle mi narástla dusivá guča, nezmožila som sa na slovo. Musela som vyzerat' hrozne, pretože Havran podišiel ku mne a skontroloval ukazovatele na monitoroch. Bola som v šoku. Prečo by Nacho na mňa strieľal? Nechájala som to.

„Vidíš? Nemal som ti to vraviť,“ zavrčal Havran, keď jeden z prístrojov začal vyvádzať. Vzápätí dnu vbehla sestra s lekármi. Zavládol menší zmätok, ale všetko vyriešila ďalšia injekcia do kanyly trčiacej z môjho zápästia. Tá ma však neuspala, len upokojila. Priam som sa vznášala. Všetko som videla, všetkému rozumela, cítila som zvláštnu blaženosť. *Som lotosový kvet na hladine jazera*, prebehlo mi hlavou. Ležala som v posteli a tupo sledovala, ako Massimo vysvetľuje lekárovi, čo sa stalo, a ten mu šermoval rukami pred nosom. *Doktoro, doktoro, keby si vedel, kto je môj manžel, držal by si zobák*, usmiala som sa zľahka. Chlapi sa ešte chvíľu doťahovali, až napokon Havran prikývol, ustúpil a sklonil hlavu. O chvíľu sme znova osameli.

„A ďalej?“ Usilovala som sa hovoriť normálne, no slová som nevdojak naťahovala.

Zamyslene sa mi prizrel, a keď som ho počastovala omámeným úsmevom, pokrútil hlavou.

„Flavio sa, bohužiaľ, prebral a postrelil ňa.“

Flavio, zopakovala som v duchu a na tvári sa mi rozhostil výraz nekonečnej úľavy. Don to určite pripísal účinkom liekov a pokračoval.

„Marcelo ho potom odbachol. Narobil z neho rešeto – vyprázdnil doňho celý zásobník.“ Havran posmešne odfrkol a potriasol hlavou. „Potom sme sa museli postarať o teba. Domenico utekal po pomoc. Miestnosť bola zvukotesná, takže nikto nič nepočul. Matos priniesol lekárničku a neskôr prišla sanitka. Stratila si veľa krvi.“ Znova vstal. „A to je všetko.“

„A teraz? Čo bude ďalej?“ spýtala som sa. Žmurkala som a zaostrovala zrak.

„Vrátíme sa domov.“ Od rána sa na mňa prvýkrát úprimne usmial.

„Myslím so Španielmi. S vašimi obchodmi,“ zašomrala som a ľahla si na chrbát.

Massimo na mňa podozrievavo zagánil. V duchu som hľadala zámienku pre svoju otázku.

„Som už v bezpečí alebo ma zase ktosi unesie?“ predniesla som s predstieranou podráždenosťou.

„Povedzme, že som sa so Škorpiónom dohodol. Celý ich dom, tak ako náš, je prešpikovaný elektronikou, sú tam kamery aj nahrávací systém.“ Zavrel oči a sklonil hlavu. „Pozrel som si záznam, počul som, čo vravel Flavio. Pochopil som, že chcel do toho Matosovcov iba namočiť. Fernando o jeho pravých úmysloch netušil. Marcelo sa tvojim únosom dopustil obrovskej chyby.“ Oči mu vzplanuli hnevom. „No viem, že ti zachránil život a staral sa o teba.“ Celý sa rozochvel, doslova vrčal. „Neznesiem predstavu, že...“ nedokončil. Otupene som naňho pozerala. „Nikdy mu neodpustím!“ Vstal zo stoličky a šmaril ju o stenu. „Jeho vinou mi zomrel syn a žena takmer tiež!“ lupal dych. „Keď som uvidel záznam, na ktorom ťa ten sviniar mláti, prisahám... keby som mohol, zabil by som ho ešte tisíckrát!“

Massimo padol na kolená.

„Nedokážem sa zmieriť s tým, že som ťa neochránil, že som dovolil, aby ťa ten plešatý neandertálec uniesol a predhodil tomu hovädu.“

„On nič nevedel,“ zašepkala som cez slzy. „Nacho netušil, prečo ma mal uniesť.“

Massimov nenávistný pohľad mi spočinul na perách.

„Ty sa ho zastávaš?“ Vstal, urobil tri kroky a razom bol pri mne. „Ty sa ho zastávaš po tom všetkom, čo si preňho vytrpela?“

Skláňal sa nado mnou a sťažka dýchal. Pre rozšírené zreničky mu oči úplne sčerneli.

Pozerala som naňho a prekvapene si uvedomila, že nič necítim. Ani hnev, ani strach, ani blížiaci sa mdloby. Zvlášť ne. Prostriedok, ktorý mi podali, utlmil akékoľvek emócie. Zostali mi jedine slzy, ktoré mi samovoľne stekali po lícach.

„Ja len nechcem, aby si mal nepriateľov, lebo si to znova odnesiem,“ povedala som a hneď som to oľutovala. Nechtiac som ho obvinila zo svojho stavu.

Havrana moje slová zaskočili a nervózne si zahryzol do pery. Povzdychol si, zronene vstal a pomaly vykročil k dverám.

„Idem ti vybaviť reverz,“ zašomral a potichu vyšiel z miestnosti.

Chcela som naňho zavolať a poprosiť ho, aby zostal, ospravedlniť sa a vysvetliť mu, že som to tak nemyslela. No slová mi uviazli v hrdle. Chvíľu som mlčky hľadela na zavreté dvere, potom som zaspala.

Zobudil ma tlak v močovom mechúre. Nikdy som si nemyslela, že to poviem, ale veľmi ma to potešilo. Už som mohla chodiť sama na toaletu. Konečne mi vybrali katéter a lekár mi navyše povedal, že môžem začať pomaly chodiť, tak som si už pár dní robila krátke prechádzky. Samozrejme, s nerozlučným priateľom stojanom na infúzie.

Na vecku som sa mierne zdržala, keďže vykonávať potrebu s tou opachou si vyžaduje aký-taký cvik. Zvlášť keď si človek musí poradiť sám. Kam sa podel Massimo? Hneď v prvý deň v nemocnici si prikázal priniesť do izby posteľ, aby mohol spať pri mne. Cítila som sa ako na školskom výlete. Za peniaze sa dá očividne kúpiť všetko. Keby tam chcel mať starožitný nábytok a fontánu, nijaký problém. Jeho posteľ však tentoraz zostala nedotknutá, čo znamenalo, že v noci mal dôležitejšiu prácu než ma strážiť.

Už sa mi nechcelo spať, lebo som predriemala celý deň. Rozhodla som sa teda pre dobrodružnú výpravu na chod-

bu. Len čo som prekročila prah a pridržala sa steny, zo stoličiek sa zdvihli dvaja urastení ochrankári. Pobavene som im kývla, nech sedia, a spolu so stojanom som sa ďalej šuchtala po chodbe. Bohužiaľ, pustili sa za mnou. Pri predstave, ako smiešne vyzeráme, mi bolo do smiechu. Ja v bielom župane, ružových členkových čižmičkách, so strapatými blond vlasmi a s kovovým stojanom a hneď za mnou dve gorily v čiernych oblekoch s bezchybnými účesmi. K tomu som sa ešte vliekla slimačím tempom, takže sme pripomínali bizarný pohrebný sprievod.

Po chvíli som si musela sadnúť, ešte som nezvládala dlhé výpravy. Moji spoločníci zastali o pár metrov ďalej. Rozhliadli sa, či mi nehrozí nejaké nebezpečenstvo, a pohrúžili sa do rozhovoru. V noci nepanoval na chodbách nemocnice veľký ruch. Podišla ku mne setra, či niečo nepotrebujem. Uistila som ju, že len odpočívam.

O pár minút som vstala, že už idem naspäť do izby, keď som zrazu na konci chodby kohosi spoznala. Osoba stála pred veľkou sklenenou tabuľou.

„Neverím,“ zašepkala som a pomaly vyrazila k nej. „Amelia?“

Dievčina sa otočila a na jej tvári sa objavil chabý úsmev.

„Čo tu robíš?“ Jej prítomnosť v nemocnici na úprimne prekvapila.

„Čakám,“ kývla hlavou za sklo.

Ležali za ním deti v inkubátoroch. Chúďatká maličké, niektoré neboli väčšie než vrečko cukru. Vyzerali ako bábiky, z ktorých trčia hadičky a káble. Prišlo mi nevoľno. *Luca*, pomyslela som si, *aj on bol taký drobučký*. Do očí sa mi nahrnuli slzy a v hrdle mi znovu narástla hrča. Na krátko som zavrela oči a obrátila hlavu k Amelii. Lepšie som si ju obzrela. Mala na sebe župan, aj ona bola teda pacientka.

„Pablo sa narodil predčasne,“ prehovorila a rukávom si utrela nos. Na líkach mala zaschnuté stopy po slzách. „Keď som sa dozvedela, čo sa stalo otcovi a...“ Zlomil sa jej hlas. Ja som však vedela, čo chce povedať. Objala som ju. Nevie, či som chcela viac utešiť ju alebo seba. Vtedy sa ochrankári, ktorí sa medzičasom presunuli bližšie, diskkrétne stiahli a dopriali nám trochu súkromia. Amelia mi oprela hlavu o plece a vzlykala. Netušila som, čo všetko vie, brat ju zrejme ušetril zbytočných podrobností.

„Tvojho muža je mi ľúto.“ Slová zo mňa liezli ako z chlpatej deky. Vôbec mi ho nebolo ľúto, práve naopak, tešila som sa, že ho Nacho odrovnal.

„Ešte sme ani neboli svoji,“ zašepkala. „Ale hovorila som o ňom ako o manželovi. Mali sme sa brať.“

Potiahla nosom a narovнала sa.

„A ty sa máš ako?“ Ustarostenými očami mi skĺzla na brucho.

„Laura!“ To zavrčanie za mnou neveštilo nič dobré.

Obzrela som sa a uvidela nahnevaného Massima, ako sa ku mne dlhými krokmi šinie po chodbe.

„Musím ísť, nájdem ťa,“ šepala som jej. Otočila som sa a vyrazila naproti manželovi.

„Čo to vystrájaš?“ zasipel a posadil ma do vozíka, ktorý stál pri stene. Potom tlmeným hlasom sfúkol dvoch talianskych obrov a pomaly ma doviezol do izby.

Uložil ma do postele a zabalil do prikrývky. Samozrejme, nebol by to on, keby mi celý čas neprednášal o tom, aká som nezodpovedná a ľahkovážna.

„Kto bolo to dievča?“ spýtal sa a prevesil si sako cez stoličku.

„Matka jedného z predčasne narodených detí,“ šepala som a odvrátila sa. „Nevie sa, či prežije,“ dodala som rozochvene. Vedela som, že tému detí nebude Havran rozvíjať.

„Nechápem, čo si tam robila,“ odvrkol vyčítavo. Nastalo nepríjemné ticho, prerušované len jeho ťažkým dychom.

„Mala by si odpočívať. Zajtra ideme domov,“ zmenil tému.

Nasledovala ťažká noc. Stále som sa budila zo snov plných detí, inkubátorov a tehotných žien. Pevne som dúfala, že doma ma mučivé myšlienky prestanú prenasledovať. Ráno som netrpezlivo čakala, kedy Massimo odíde obťažovať konzílium lekárov, ktorí sa zišli vo veci môjho prepustenia. Doktorom sa nepozdávalo, že manžel ma chce vziať domov. Podľa nich ešte nenastal vhodný čas. Na reverz pristúpili len pod podmienkou, že budem doma pokračovať v terapii a dodržiavať odporúčania. Preto don priviedol na Tenerife sicílskych lekárov a všetci si spolu sadli, aby záležitosť prediskutovali.

Chcela som využiť čas a nájsť Ameliu. Obliekla som si prichystanú športovú súpravu a obula tenisky. Opatrne som vyzrela z izby. Prekvapene som zistila, že na chodbe niet ani nohy. V prvom momente som sa naľakala, že ktosi odrovnal ochranku a ja som ďalšia na rade, vzápätí som si však pripomenula, že Massimo a Matosovci zakopali vojnovú sekeru. Vyrazila som po chodbe.

„Hľadám svoju sestru,“ oznámila som pri pulte na novorodeneckom oddelení. Staršia zdravotná sestra zamrmlala čosi po španielsky, zagúľala očami a odšuchtala sa preč. Za okamih jej miesto na otočnom kresle zaujala mladá usmievaná dievčina.

„Ako vám pomôžem?“ spýtala sa peknu angličtinou.

„Hľadám svoju sestru Ameliu Matosovú. Leží tu u vás. Porodila predčasne.“

Žena mi po krátkom skúmaní obrazovky oznámila číslo izby a ukázala smer.